

hold. Det forholder sig ikke saaledes, som den sidste ærede Taler sagde, at der er saa meget Juristeri i denne Lov, at de praktiske Fiskere snart ikke ved, om de maa fiske eller ej, og at de ikke forstaar Loven. Det er saa langt fra; de praktiske Fiskere forstaar denne Lov og kan omtrent udenad paa deres Fingre de Kapitler, som vedrører deres Bedrift; de forstaar den langt bedre end Rigsdagsmændene. Jeg har aldrig truffet en Fisker, der har været saa meget i Tvivl om denne Lovs Bestemmelser, som jeg har været ved forskellige Lejligheder med Hensyn til nogle af de Ting, som nu er blevet rettet i det foreliggende Forslag.

Det er i 5te Kapitel om Straf og Paa-tale bestemt, at Dele af de ikendte Bøder skal tilfalde Fiskernes Forsørgelseskasser, medens Halvdelen af alle Bøder gaar til Staten. Det er en god Anvendelse af Bøderne, som jeg meget maa anbefale Tinget at have Sympati for. I øvrigt vil jeg, overalt hvor vi kommer til at tale om Bøder, hævde, at Bøder hører hjemme i Statskassen og ikke andre Steder; men her, hvor det drejer sig om et saa farligt Erhverv som Fiskernes, kan jeg unde deres Forsørgelseskasse og Understøttelsesforening alt, hvad de maatte kunne faa, navnlig naar man lægger Mærke til, at de Broder, der skal bødes for, er gaaet ud over dem, og at det er Uret, som bliver begaaet mod de lovlige Fiskere. Der har ikke altid været Sikkerhed for, at den Mand, som tog Fisk bort fra en anden Mands Fiskeredskab, blev straffet som Tyv. Der er jo en Forskel dér. Landmandens Lam, selv det mindste Lam, der gaar paa Marken, er beskyttet ved Straffeloven i særlig høj Grad, saaledes at det, naar jeg tager et Lam fra Marken og gaar hjem og slagter eller sælger det, eller hvad jeg nu gør, er kvalificeret Tyveri, og første Gang, jeg gør mig skyldig deri, faar jeg en Straf af ikke under 8 Maaneders Forbedringshus. Det er et af de Tilfælde, hvor Bondestanden har sat sit Spor i Lovgivningen og sagt: Vi vil have vore Kreaturer i Fred paa Marken. Men Fiskerne har ikke haft samme Indflydelse i Rigsdagen, de har ikke kunnet sige: Vi vil have vore Garn og Hyttefade i Fred. Forholdet er heller ikke det samme. Et Faar staar tøjret i et Tøj, og hvis det slider sig løs og gaar hen paa min Nabos Mark, kan jeg hente det igen enten gratis eller mod en ringe Optagelsespenge, thi Faaret er mit. Men Fisken, som sidder fast paa min Snøre, er ikke min længere, end den sidder fast paa Snøren, og jeg har den i Besiddelse. Hvis

f. Eks. en anden Fisker lægger sig et Stykke fra mig og lokker med en god Lökkemad, og den faar fat derpaa, slaar Krogen af og tager hans, er det ikke min, men hans Fisk. Der er ingen Sammenligning mulig mellem tamme og vilde Dyr. De vilde Dyr tilhører ingen, før de er i Menneskets Besiddelse. Men nu er det slaaet fast, at naar de findes i en Mands Redskab, Fartøj, Hyttefad eller andet Opbevaringssted, og en anden Mand da tager dem, skal han straffes for Tyveri. Det er ikke for meget, der skal være Fred dér lige saa vel som paa Marken.

Der er under Finanslovbehandlingen talt om de store uventede Muligheder, som kunde indtræffe for vort Fiskeri. For det første har det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) talt om Danmarks ekseptionelt heldige Beliggenhed paa Verdenskortet, en Beliggenhed, som vi i andre Retninger har følt Velsignelsen af i det forløbne Aar, men som vi ogsaa hvert Aar ved det stigende Aalefiskeri føler er heldig for Fiskeriet paa Grund af de gennemløbende Farvandes Snæverhed og den Mulighed, der er til Stede for ved Lys eller paa anden Maade at lukke dem for Aalene, saa at vi forhindrer Vandreaalene i at gaa videre Nord paa og tager alle dem, som kommer fra Østersøen og de store mellemeuropæiske Floder paa deres Vej til Atlanterhavet. Naturligvis, noget er der om det, det er der ingen Tvivl om, og paa et Sted som Lille Bælt vil det ogsaa kunne gøres. Det er dog alt sammen Ting, der er paa Forsøgsstadiet. Det er overordentlig interessante Forsøg. At der i Fremtiden vil blive gjort og vil kunne gøres noget, er der vel heller ingen Tvivl om. Men hvorvidt man saa skulde stræbe hen til just at tage det hele paa een Gang saaledes, at slet ingen Fisk fik Lov til at passere, det skal jeg ikke udtale mig om. Jeg har dog her, ligesom paa andre Gebeter, den Tro, at man ikke skal slagte Hønen, som lægger Guldæg, og heller ikke slagte Soen, som føder Grise, selv om det er paa et Tidspunkt, hvor nogle Folk er blevet nervøse og tror, at Grise ikke er noget værd. Man skal sørge for, at nogle Aal slipper ud i Atlanterhavet og lægger deres Æg og formerer Bestanden, saa den kan komme tilbage. Men det er i hvert Fald noget, der ligger saa langt ude i Fremtiden, at vi kun kan følge det med Opmærksomhed herinde. Det ligger endnu hos Videnskabsmændene, men naar det kommer fra dem herind, tror jeg ogsaa, det vil vække den Opmærksomhed, som det fortjener.

En anden Sag, nemlig Muslingedyrk-